

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

E. P., s.r.o., IČO: X,
se sídlem X,

zastoupená advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem,
se sídlem Perucká 9, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. 144179/2017/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně je procesním nástupcem původního žalobce JUDr. T. P., jenž se v postavení správce konkurzní podstaty úpadce P. T. a.s., IČO: X, sídlem X (dále jen „úpadce“), žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení v záhlaví

uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 8. 2017, č. j. MeUPB 72571/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla stavebníkům povolena stavba „Plynová kotelna – P. VII, J. D. X“.

2. Původní žalobce předně namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že stavebník nedoložil písemnou dohodu s držitelem licence na rozvod tepelné energie dle § 77 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), který podmiňuje zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje tepelné energie jejím uzavřením. Uvedl, že v odvolání upozorňoval, že taková dohoda mezi ním a žalovaným (zjevně míněno žalobcem – poznámka soudu) nebyla uzavřena, a proto nebylo možné vydat stavební povolení.
3. Další důvod nepřezkoumatelnosti spatřoval původní žalobce v nedostačeném vypořádání námítky, že není zřejmé, zda stavebníkem jsou jednotlivé fyzické osoby označené v prvostupňovém rozhodnutí jako stavebníci, či S. V. D. čp. X, ulice J. D., IČO: X, sídlem X (dále jen „SVJ“), které mezi stavebníky uvedeno není, ačkoli na mnoha předložených dokladech (včetně závazných stanovisek a energetického posudku) je jako stavebník označeno. Původní žalobce též namítal, že touto vadou řízení se měly správní orgány zabývat i bez jeho námítky, a proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
4. Dále namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí zaslaným ve stanovené desetidenní lhůtě dne 20. 3. 2018. Žalovaný se konkrétně dle původního žalobce nevypořádal s námitkou, že nebylo doloženo, že osoby označené v napadeném rozhodnutí jako stavebníci skutečně požádaly o stavební povolení či souhlasily s tím, aby je ve stavebním řízení zastupovala společnost T. S. s.r.o., IČO X (dále jen „T. S.“). Nebylo též doloženo, že by členové SVJ souhlasili s tím, aby T. S. zastupovala SVJ. Správní orgány zatížily správní řízení vadou, pokud po stavebníkovi a jeho zmocněnci nepožadovaly prokázání aktivní legitimace k vyřízení stavebního povolení. Dále původní žalobce vytýkal žalovanému, že se nevypořádal s jeho námitkou, že nebylo doloženo, že by vlastníci bytů a spoluvlastníci společných prostor měli a vyjádřili vůli, aby byla stavba odpojena od centrálního vytápění, a souhlasili s konkrétní stavbou.
5. Původní žalobce též namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolací námitkou, dle které správní orgán I. stupně nepřezkoumal žádost stavebníka z hlediska ochrany ovzduší s ohledem na § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Původní žalobce v odvolání poukázal na to, že stavba předpokládá trvalé odpojení od centrálního zdroje tepelné energie a přechod na vytápění z lokální plynové kotelny, a namítl, že stavebník nedoložil ekonomickou nepřijatelnost stávajícího způsobu vytápění ze soustavy zásobování tepelnou energií. Správní orgán I. stupně ani žalovaný ekonomickou nepřijatelnost neposuzovali. Energetický posudek vypracovaný Ing. M. D., Ph.D., je nesprávný, nekonkrétní a nepřezkoumatelný. Dle původního žalobce není plánovaný způsob vytápění ekonomicky výhodnější než způsob dosavadní, což dokládal energetickým posudkem č. X Ing. D. B. (dále jen „Energetický posudek“). Původní žalobce též namítal, že žalovaný vyšel ze stanoviska odboru životního prostředí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. MěÚPB 38080/2017/OŽP/Mi (dále jen „stanovisko“), které vycházelo z výpočtu prostřednictvím metodické pomůcky Ministerstva životního prostředí v podobě excelového programu. Ze stanoviska však nejsou zřejmá vstupní data ani hodnocení

kritérií, a výstup je tedy nepřezkoumatelný. Metodická pomůcka je nadto pouze interní pomůckou bez právní relevance. Správní orgány dle původního žalobce nepostupovaly dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že původní žalobce v žalobě netvrdil, proč by povolení stavby mělo předcházet uzavření dohody držitele licence na rozvod tepelné energie a žalovaného. Původní žalobce též nevymezil, jakým způsobem určení stavebníka a jeho zastoupení přímo zasahuje do práv žalobce. Z tohoto důvodu žalovaný setrval na svém názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k námitkám týkajícím se přezkoumání žádosti dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší poukázal na rozhodnutí ze dne 29. 1. 2018, č. j. 015197/2018/KUSK, jímž bylo potvrzeno závazné stanovisko správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. MěÚPB/38080/2017/OŽP/Mi. S potvrzením stanoviska byli účastníci řízení seznámeni a byla jim dána možnost se seznámit s doplněnými podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Svého práva však nevyužili. Dle žalovaného na danou věc dopadají závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 59 A 108/2013-87, Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014-43, a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 45 A 11/2014-50, z nichž vyplývá, že žalobce nemůže namítat nepřezkoumání žádosti stavebníka z hlediska zákona o ochraně ovzduší ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění.
7. Usnesením ze dne 18. 12. 2019, č. j. 43 A 5/2018-65, zdejší soud rozhodl dle § 107a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) užitého na základě § 64 s. ř. s. tak, že v řízení bude na straně žalující pokračováno namísto původního žalobce s žalobkyní.
8. Žalobkyně v replice konstatovala, že je povinností správního orgánu I. stupně zkoumat, zda stavebníkem předložené podklady splňují všechny formální i věcné náležitosti, aby na jejich základě mohlo být vydáno stavební povolení, a to bez ohledu na námitky jiných účastníků řízení. V rámci této činnosti se správní orgán I. stupně musí zabývat také tím, zda stavebníkem předložené podklady a právní jednání, jež osvědčují, jsou platné. Dále doplnila, že původní žalobce od počátku řízení brojil proti stanovisku i jeho potvrzení odborem životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. 015197/2018/KUSK, neboť namísto skutečného posouzení věci z hlediska § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší toliko odkazují na výsledek aplikace metodické pomůcky, která nemá zákonný podklad.
9. Při jednání soudu účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistily v úplnosti skutkový stav věci. Přestože původní žalobce poukázal na řadu procesních vad, správní orgány je odmítly řešit.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. SVJ prostřednictvím zmocněnce T. S. podalo dne 31. 5. 2017 žádost o vydání stavebního povolení na stavbu plynové kotelny pro vytápění a ohřev teplé vody na pozemku p. č. st. X v k. ú. B. H.. Spolu s žádostí předložilo projektovou dokumentaci. Dle souhrnné technické zprávy projekt řeší stavební úpravy uvnitř bytového domu, které se týkají instalace plynové kotelny pro vytápění a ohřev teplé vody do 1. podzemního podlaží, napojení na plynovou přípojku, instalace nového NTL vedení plynu v domě a osazení plynových spotřebičů tepla včetně přehřívacího a dohřívacího zásobníku ohřevu teplé vody pro zajištění nezávislého vytápění domu a dodávky teplé vody pro obyvatele domu, včetně vybudování nových rozvodů teplé vody a ústředního topení a připojení stávajících stoupaček na nově vybudované rozvody TV a ÚT. Současný zdroj vytápění a dodávky teplé vody centrálním zásobováním teplem bude nahrazen systémem vytápění a ohřevu teplé vody pomocí kondenzační plynové kotelny. Výstavbou plynové kotelny dojde k trvalému odpojení od centrálního zásobování teplem. Bytový dům bude osazen dvěma specifikovanými kondenzačními kotly zapojenými do kaskády. Kotle budou zapojeny do dohřívacích zásobníkových ohříváčů TV pro ohřev TV a přímo napojené na ÚT.
12. Součástí správního spisu je též energetický posudek ze dne 4. 4. 2017 vypracovaný Ing. M. D., Ph.D., podle něhož využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií není ekonomicky přijatelné a přechod k vytápění zemním plynem je jednoznačně ekonomicky vhodný.
13. Součástí správního spisu jsou dále stanovy SVJ ze dne 6. 11. 2016, které v čl. 2 odst. 1 a 3 písm. a) stanoví, že společenství zajišťuje správu nemovité věci, přičemž činnostmi týkajícími se správy domu a pozemku se rozumí mj. provoz, údržba, opravy, modernizace, rekonstrukce, stavební úpravy a jiné změny, včetně změn vedoucích ke změně v účelu užívání, společných částí domu a jeho technických zařízení. Do působnosti shromáždění dle čl. 11 písm. g) bodu 7 spadá oprava, modernizace nebo rekonstrukce společné části domu. Podle čl. 10 odst. 5 je shromáždění usnášeníschopné, jsou-li přítomni členové společenství, kteří mají většinu všech hlasů. K přijetí rozhodnutí se vyžaduje souhlas většiny přítomných členů.
14. Správní spis dále obsahuje zápis z jednání schůze shromáždění SVJ ze dne 15. 2. 2017, podle něhož bylo přítomno 20 vlastníků s podílem 82 % a vybudování vlastní plynové kotelny bylo schváleno poměrem hlasů 20 pro ku 0 proti (bod 2.1); prohlášení vlastníka; výpověď smluvního vztahu na dodávku a odběr tepla a vody pro přípravu teplé užitkové vody mezi stavebníkem a úpadcem datovanou dnem 20. 4. 2017 z důvodu plánované změny vytápění, v níž SVJ prohlásilo, že je připraveno uhradit náklady dle § 77 odst. 5 energetického zákona; plnou moc, kterou dne 4. 4. 2017 udělilo SVJ společnosti T. S. k zastupování při všech právních jednáních týkajících se vestavby záložního nebo nového zdroje vytápění a ohřevu vody; plnou moc ze dne 26. 5. 2017, jímž SVJ a R. A., V. H., H. I., J. J., I. K., J. a K. K., J. a H. K., J. a H. K., V. K., H. K., N. K., P. L., J. L., J. L., V. P., T. P., J. M., I. P., D. S., A. S., F. S., J. S., D. S., J. S., F. a B. Š. a D. a H. V. zmocnili T. S. k zastupování v řízení o žádosti o stavební povolení.

15. Součástí správního spisu je též souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu P., odboru životního prostředí, jako orgánu ochrany ovzduší dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší ze dne 24. 4. 2017, souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, krajského ředitelství, odloučeného pracoviště Ř., ze dne 12. 5. 2017, souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 21. 4. 2017, souhlasné stanovisko společnosti G., s.r.o., ze dne 15. 5. 2017 a vyjádření 1. SČV, a.s., ze dne 12. 5. 2017.
16. Úpadce ve vyjádření ze dne 3. 5. 2017 uvedl, že v budově na adrese J. D. se nachází rozvodné zařízení v jeho majetku. S odkazem na § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona požadoval, aby byla uzavřena dohoda s držitelem licence na rozvod tepla a doložen soulad záměru s energetickou koncepcí. Dále žádal doložení písemného souhlasu a zplnomocnění k zastupování všech podílových vlastníků SVJ s nakládáním a změnou způsobu využití společných prostor pro výstavbu kotelny a znaleckého posudku, který doloží úspory prezentované v souhrnné technické zprávě. Uvedl, že připravovanou stavbou je porušován zejména § 16 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší. Odpojením od soustavy dodávek ÚT a TV vznikne potřeba přeregulování celé soustavy topného okruhu VS-31Zd; tato změna bude hrazena stavebníkem dle § 86 odst. 2 energetického zákona. Realizací stavby dojde k odpojení od stávajícího zdroje vytápění z CZT úpadce, přičemž smluvně sjednaná podmínka odpojení od zdroje vytápění je 1 rok od doručení výpovědi.
17. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 28. 6. 2017 oznámil zahájení stavebního řízení, ve kterém dle § 112 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) upustil od ohledání na místě a ústního jednání, a poučil účastníky o právu uplatnit námitky ve lhůtě 10 dnů od doručení oznámení. Uvedl, že dne 31. 5. 2017 podali SVJ a 31 fyzických osob specifikovaných v bodě 14 tohoto rozsudku, jež jsou všichni zastoupeni společností T. S., žádost o vydání stavebního povolení.
18. Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 8. 2017 stavební povolení na stavbu plynové kotelny - X na pozemku p. č. st. X v k. ú. B. H., která obsahuje trvalé odpojení od CZT, zřízení nových ležatých rozvodů ÚT a TV, osazení nového zdroje – plynové kotelny – pro vytápění a ohřev TV do suterénu domu v prostorách bývalé mandlovny, úpravu instalace NTL plynu v 1. PP domu, osazení plynových spotřebičů tepla vč. dohřívacích nepřímotopových zásobníků ohřevu TV pro zajištění nezávislého vytápění domu a dodávky teplé vody (2x plynový kotel o celkovém výkonu max. 128,6 kW, oběhové čerpadlo, deskový výměník, přehřívací zásobník), kouřové spaliny od plynových kotlů vyvedeny do nepoužívaných komínových těles, která budou vyvložkována, odvětrání kotelny bude zajištěno dvěma neuzavíratelnými otvory 300 x 310 mm. V rámci podmínek bylo stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace vypracované A. N.. Podle bodu 14 není možné provést odpojení od stávajícího zdroje tepla, dokud nedojde k vypořádání z kupní smlouvy na dodávku a odběr tepla a vody pro přípravu teplé užitkové vody uzavřené mezi původním žalobcem a SVJ. Jako žadatele a stavebníky označil správní orgán I. stupně 31 fyzických osob specifikovaných v bodě 14 tohoto rozsudku.
19. Původní žalobce podal dne 28. 8. 2017 blanketní odvolání, které doplnil dne 27. 9. 2017. Namítal, že není zřejmé, zda stavebníkem je 31 vyjmenovaných fyzických osob, nebo SVJ, a neurčitost plné moci udělené T. S.. Dále namítal, že ekonomická nepřijatelnost stávajících poměrů nebyla stavebníkem doložena a správním orgánem I. stupně posouzena.

Stavebník neprokázal a správní orgán I. stupně nepřezkoumal, zda je stavba v souladu s krajskou energetickou koncepcí. Namítal také rozpor stanoviska orgánu ochrany ovzduší se zákonem o ochraně ovzduší. K odvolání připojil Energetický posudek.

20. Žalovaný požádal příslušný nadřízený správní orgán o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska a doplnil odvolací řízení potvrzením závazného stanoviska ze dne 29. 1. 2018. S potvrzením žalovaný seznámil účastníky řízení.
21. Žalovaný poté rozhodl o odvolání původního žalobce napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že nezjistil v postupu stavebního úřadu ani v prvostupňovém rozhodnutí vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení či změnu. V určení stavebníků neshledal žádných rozporů. Současně upozornil, že původní žalobce není oprávněn vznášet námitky, které se nedotýkají jeho věcných či jiných práv. Konstatoval, že město Příbram nemá energetickou koncepci a v krajské není striktní nařízení připojení na soustavy zásobování tepelnou energií (dále též „SZTE“), neboť pro to není opora v zákoně. K námitce nedostatečného posouzení žádosti z hlediska ochrany ovzduší odkázal na závazné stanovisko a jeho potvrzení nadřízeným orgánem, jehož obsah citoval. Uvedl, že účastníkem řízení o vydání závazného stanoviska v oblasti ochrany ovzduší je pouze žadatel. Účastník stavebního řízení může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je dotčeno jeho právo. Stanovisko bylo vydáno na základě předloženého energetického posudku Ing. D. ze dne 4. 4. 2017. S ohledem na odlišné závěry energetických posudků byly posudky předloženy k posouzení Státní energetické inspekci. Z jejího vyjádření ze dne 25. 1. 2018 vyplývá, že v posudku Ing. D. nebyla shledána závažnější pochybení, která by měla vliv na závěrečné hodnocení; k Energetickému posudku předloženému původním žalobcem byly výtky. Dle Státní energetické inspekce nelze oba posudky srovnávat, neboť vycházely z odlišných podkladů. Orgán ochrany ovzduší žalovaného mj. konstatoval, že energetický posudek Ing. D., na jehož základě bylo stanovisko vydáno, odpovídá požadavkům zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, a prováděcího předpisu, což potvrdila Státní energetické inspekce. Uvedl také, že platná Energetická koncepce Středočeského kraje nestanoví striktní povinnost využívat zdroje SZTE, což odpovídá též rozsudku NSS č. j. 10 As 208/2014-43. Žalovaný doplnil, že otázka zhoršení provozuschopnosti či ekonomiky provozu SZTE nemůže být řešena ve stavebním řízení a nemůže odůvodnit odeprání vydání povolení při splnění zákonných podmínek.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud předesílá, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům. Jak konstatoval rozšířený senát NSS v bodu 34 usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. [1764/2009 Sb. NSS](#), „[n]ikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Rozsah skutečností, které je žalobce v řízení před správními orgány a v řízení před správním soudem oprávněn namítat, se odvíjí primárně od důvodu jeho účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, a dále např. ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38).

23. Na změnu způsobu vytápění dopadá § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož *„[z]měna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.“*
24. V rámci stavebního řízení byl původní žalobce oprávněn uplatňovat svá práva účastníka řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož *„[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednáváním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“*
25. Ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 písm. b) až f) stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením jejího věcného práva k nemovitým věcem zakládajícím účastenství ve stavebním řízení. Postavení žalobce ve stavebním řízení, od něhož se odvíjí rozsah námitek, jež je oprávněn vznášet, má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek správními orgány, k jejichž vznesení byl žalobce oprávněn (viz rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, bod 25, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-56, bod 28).
26. Problematikou změny způsobu vytápění stávajících budov, v jejímž důsledku mají být tyto budovy odpojeny od centrální soustavy zásobování tepelnou energií, včetně postavení dodavatele tepelné energie ve stavebním řízení a přípustným rozsahem námitek, se správní soudy již opakovaně zabývaly. Soud nespatřuje důvod odchýlit se od dřívějších závěrů obsažených v rozsudcích NSS ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014-43, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 418/2017-23, ze dne 15. 8. 2018, č. j. 5 As 232/2017-27, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 233/2017-30, či ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37. Tato judikatura nebyla dotčena ani usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS (srov. bod 46 tohoto usnesení a rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 919/20).
27. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že provozovatel, resp. vlastník soustavy zásobování tepelnou energií, který není stavebníkem, může jako účastník stavebního řízení vedeného dle § 77 odst. 5 energetického zákona v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet námitky pouze z důvodu dotčení svého vlastnického práva či jiného věcného práva (práva odpovídajícího věcnému břemenu), nepřisluší mu však námitky na ochranu veřejného

zájmu, a to bez ohledu na skutečnost, že provozuje zásobovací soustavu podle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14 a § 3 odst. 2 energetického zákona].

28. Jak bylo výše uvedeno, toto postavení úpadce či původního žalobce ve stavebním řízení, které determinuje okruh námitek, jež je oprávněn vznášet, má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek správními orgány, k jejichž vznesení byl úpadce, resp. původní žalobce oprávněn.
29. Mezi námitky dotčení věcného práva přitom nepatří takové, které poukazují na dotčení zásobovací soustavy jako celku, resp. na případné zhoršení provozuschopnosti a ekonomiky provozu zásobovací soustavy (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27). NSS opakovaně konstatoval, že zásahem do věcných práv dodavatele tepelné energie prostřednictvím centrální soustavy zásobování tepelnou energií není a nemůže být prosté odpojení od této soustavy, byť z povahy věci negativně zasáhne do ekonomické sféry původního dodavatele snížením odbytu tepelné energie dodávané v rámci soustavy zásobování tepelnou energií, neboť předmětem posouzení ve stavebním řízení nejsou ekonomické zájmy účastníků řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, bod 20). Je třeba též rozlišovat změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona projednávanou ve stavebním řízení a soukromoprávní smluvní vztah mezi stavebníkem jako odběratelem tepelné energie a jejím dodavatelem. Obtíže technického rázu související s odpojením objektu od soustavy zásobování tepelnou energií, byť mohou vést ke zvýšení nákladů či k nutnosti repase soustavy, nejsou přímým důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž ukončením soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem soustavy zásobování tepelnou energií a odběratelem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, bod 39). Stavební řízení, v němž se rozhoduje o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie nástrojem k udržení svých zákazníků – odběratelů tepelné energie (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, a navazující rozsudky NSS ze dne ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 As 97/2016- 24, bod 15, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 233/2017-30, bod 25, či ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 418/2017-23, bod 11). Smyslem jeho účastenství ve stavebním řízení je ochrana jeho věcných práv k nemovitým věcem před případným neoprávněným zásahem v důsledku umístění rozvodného zařízení, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do zásobovací soustavy. Je třeba též připomenout, že pokud vzniknou vlastníku soustavy zásobování tepelnou energií náklady spojené s odpojením, je stavebník dle věty druhé § 77 odst. 5 energetického zákona povinen tyto náklady uhradit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 418/2017-23, bod 11, a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 5 As 232/2017-27, bod 25).
30. K námitce žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkami původního žalobce, jež se týkaly nedostatečného přezkoumání žádosti z hlediska § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, resp. nedostatečně zjištěného stavu věci pro takové posouzení, soud uvádí, že žalovaný nebyl povinen se těmito námitkami věcně zabývat.
31. Jak opakovaně vysvětlil NSS, smyslem § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je ochrana ovzduší. Vlastník a provozovatel soustavy zásobování tepelnou energií není oprávněným

subjektem k podání námitek proti postupu správních orgánů v rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, neboť nemůže být jeho případným porušením přímo dotčen na svých právech souvisejících s účastenstvím ve stavebním řízení, tj. na věcném právu k tepelnému zařízení (srov. např. body 38 až 41 rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29). Původní žalobce ostatně ani žádný konkrétní zásah do vlastnického práva úpadce k rozvodům či zařízením či do jeho jiného věcného práva ve správním řízení ani v žalobě netvrdil. Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší nezakládá žádné veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií (proti jejich vůli), ani právo, aby vlastník SZTE vystupoval k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší (viz rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, bod 23, shodně též např. body 32 a 34 rozsudku NSS ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, nebo bod 22 rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40). Jak zdůraznil NSS v bodě 34 rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-56, „otázka ověření ekonomické nepřijatelnosti vytápění pomocí SZTE se nijak nedotýká právní sféry stěžovatelky, a není proto na místě k této námitce přihlížet. Krajský soud ani žalovaný se tudíž vůbec nemusely věcně zabývat námitkou stěžovatelky, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší spočívající v předložení energetického posudku k prokázání ekonomické nepřijatelnosti využívání SZTE. Jak již bylo zmíněno, § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší uskutku nezakládá stěžovatelce veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií (proti jejich vůli), ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší.“ Posouzením ekonomické přijatelnosti ve smyslu citovaného ustanovení se má na mysli ekonomicky přijatelné řešení pro stavebníka, nikoli pro provozovatele soustavy zásobování tepelnou energií. Nemohou-li být ekonomické zájmy provozovatele soustavy zásobování tepelnou energií dle uvedeného ustanovení ve stavebním řízení zohledněny, nemůže provozovatel namítat ani nedostatečné posouzení ekonomické přijatelnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, bod 48). Z žádného ustanovení energetického zákona ani zákona o ochraně ovzduší nelze dovodit právo vlastníka či provozovatele soustavy zásobování tepelnou energií vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, resp. uplatňovat námitky nad rozsah dotčení věcných práv k nemovitým věcem (teplovodním rozvodům a instalacím na soustavě zásobování tepelnou energií), jejichž ochrana před případným neoprávněným zásahem je důvodem účastenství ve stavebním řízení [§ 109 písm. d), e) a f) stavebního zákona]. Žalobkyně, resp. původní žalobce, nejsou v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit veřejné zájmy – zde zejména zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je zodpovědný za splnění podmínek daných § 77 odst. 5 energetického zákona a ve spolupráci s orgány ochrany životního prostředí posuzuje změnu způsobu vytápění, která je mj. podmíněna dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění. Tím je zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnost vyvázat se ze smluvních vztahů, které nejsou ekonomicky přijatelné.

32. Původnímu žalobci ani úpadci tedy nepříslušelo ve stavebním řízení vznášet námitky, které se týkaly rozporu povolované stavby s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, neboť tyto námitky přesahují rámec stanovený § 114 odst. 1 stavebního zákona. Pokud byly takové námitky ve stavebním řízení uplatněny, nebylo povinností správních orgánů je věcně vypořádat, a nemůže tak učinit ani soud v soudním řízení správním, neboť jim neodpovídá

žádné dotčené subjektivní právo. Pokud by soud přiznal uplatněným žalobním námitkám relevanci, přiznal by původnímu žalobci – nyní žalobkyni – postavení univerzálního garanta zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů, které jim nepřísluší (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). Tento náhled na postavení původního žalobce ve stavebním řízení přitom žalovaný dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, a jeho rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

33. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není oprávněna uplatňovat námitky jdoucí mimo rozsah jejích subjektivních práv, nelze již z tohoto důvodu jejím námitkám týkajícím se nedostatečného posouzení souladu se zákonem na ochranu ovzduší vyhovět, neboť jim neodpovídá žádné dotčené subjektivní právo žalobkyně.
34. Jestliže žalovaný nebyl povinen se věcně zabývat námitkou rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší uplatněnou původním žalobcem a neprokázání ekonomické nepřijatelnosti stávajícího způsobu vytápění, nemohl být původní žalobce dotčen ve své právní sféře ani tím, že správní orgány nepřezkoumaly podklady, z nichž vycházel energetický posudek Ing. M. D., Ph.D., ze dne 4. 4. 2017, na němž byl závěr o ekonomické nepřijatelnosti stávajícího způsobu vytápění založen, a odlišnost podkladů, z nichž vycházel Energetický posudek předložený původní žalobkyní k prokázání tvrzení, že podmínky plynoucí z § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší nebyly splněny. Ze stejného důvodu nemohla být žalobkyně dotčena na právech ani tvrzenou nepřezkoumatelností stanoviska příslušného dotčeného orgánu ochrany ovzduší a jeho přezkoumání nadřízeným správním orgánem, pokud jde o posouzení ekonomické (ne)přijatelnosti.
35. V této souvislosti soud poznamenává, že žalovaný nebyl na základě odvolací námitky původního žalobce povinen postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu stanoviska dotčeného orgánu, neboť odvolací námitky původního žalobce nesměřovaly k ochraně věcných práv úpadce, jejichž konkrétní dotčení povolovanou změnou způsobu vytápění původní žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, bod 56). Původní žalobce (úpadce) netvrdil žádný fyzický zásah do soustavy zásobování tepelnou energií ani jiné konkrétní dotčení věcného práva stavbou a neplyne ani z obsahu spisu. Úpadce ve vyjádření k projektové dokumentaci ke stavbě plynové kotelny ze dne 3. 5. 2017 pouze zmínil, že se v budově č. p. X nachází rozvodové zařízení v jeho vlastnictví a že odpojením od soustavy dodávek ÚT a TV vznikne potřeba přeregulování celé soustavy topného okruhu VS-31Zd na náklady stavebníka. Úpadce ani původní žalobce pak již v řízení žádné dotčení v tomto ohledu nenamítali. Jak bylo výše uvedeno v bodě 29 tohoto rozsudku, odpojení, jehož náklady hradí stavebník, samo o sobě nepředstavuje zásah do věcných práv dodavatele tepelné energie.
36. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobní námitky nedostatečného vypořádání námitek ohledně nepřezkoumání žádosti z hlediska ochrany ovzduší (§ 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší) důvodnými.
37. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný se posouzením žádosti z hlediska ochrany ovzduší a otázkou ekonomické nepřijatelnosti stávajícího způsobu vytápění zabýval. Ve věci bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, které bylo potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu. Stanovisko ani jeho potvrzení přitom nevychází z výpočtu prostřednictvím metodické pomůcky Ministerstva životního

prostředí, proti němuž původní žalobce brojil pod bodem V žaloby, ale z energetického posudku Ing. M. D., Ph.D.

38. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou původní žalobce spatřoval v nevypořádání odvolací námitky, že v rozporu s § 77 odst. 4 energetického zákona nebyla doložena písemná dohoda s držitelem licence na rozvod tepelné energie (úpadcem) o změně způsobu vytápění.
39. Soud předně uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že původní žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které podal dne 28. 8. 2017, ani v doplnění odvolání datovaném dnem 27. 9. 2017 tuto námitku neuplatnil. Správní spis neobsahuje ani jiné podání původního žalobce (datované dnem 11. 9. 2017 či 20. 3. 2018), v němž by byla taková námitka vznesena. Již z tohoto důvodu není žalobní námitka důvodná.
40. Dále soud připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). V daném případě se žalovaný ztotožnil s postupem a posouzením věci správním orgánem I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí v návaznosti na vyjádření úpadce ze dne 3. 5. 2017, v němž úpadce poukázal na § 77 odst. 4 energetického zákona, uvedl, že stavebník nemusí stavebnímu úřadu předkládat souhlas úpadce ani písemnou dohodu. Za situace, kdy původní žalobce (úpadce) v řízení před správními orgány ani v žalobě konkrétně netvrdil, že zřízení nebo provoz nového zdroje tepelné energie dle projektové dokumentace může ovlivnit provoz tepelného rozvodného zařízení či teplotnosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry a jakým způsobem, přičemž takové ovlivnění není zřejmé ani z obsahu správního spisu, lze s tímto názorem souhlasit.
41. Podle § 77 odst. 4 energetického zákona odběratel tepelné energie může zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz, teplotnosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie.
42. Původní žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by měl být nový zdroj tepelné energie (nová plynová kotelna) propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo měl svým provozem ovlivnit provoz rozvodného tepelného zařízení, teplotnosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry. Dle projektové dokumentace a prvostupňového rozhodnutí má dojít k výstavbě plynové kotelny a trvalému odpojení od centrálního zdroje tepla; žádné propojení ani ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení či teplotnosné látky není z obsahu spisu patrné. Ve vyjádření úpadce ze dne 3. 5. 2017 je pouze obecně zmíněn požadavek na písemnou dohodu s držitelem licence na rozvod tepelné energie a potřeba přeregulování topného okruhu v důsledku odpojení s tím, že náklady změny ponese SVJ. Ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona přitom zjevně nemíří na ovlivnění prostým odpojením odběrného místa od rozvodného tepelného zařízení či zdroje tepelné energie (tuto situaci řeší § 77 odst. 5 energetického zákona, který ukládá povinnost uhradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice tomu, kdo odpojení požaduje). Ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona řeší situaci, kdy dochází k ovlivnění zřízením a provozem nového zdroje, které však původní žalobce ani úpadce netvrdili a které zjevně neplyne ani z obsahu spisu. Tento závěr vyplývá z textu citovaného

ustanovení a potvrzuje ho též judikatura správních soudů vztahující se ke stavebním řízením, v nichž byl řešen nový způsob vytápění a odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií (viz např. výše uvedený rozsudek NSS č. j. 10 As 208/2014-43 a v něm citovanou judikaturu). Z této judikatury vyplývá, že dotčením věcných práv, které může dosavadní dodavatel tepelné energie ve stavebním řízení, ve kterém je řešen nový způsob vytápění, jenž předpokládá odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií, namítat, nemůže být prosté odpojení objektu od soustavy zásobování tepelnou energií, ani případné technické obtíže s ním související. Podmínky, za nichž lze provést změnu způsobu dodávky nebo vytápění, upravuje § 77 odst. 5 energetického zákona, přičemž při jejich splnění je na změnu právní nárok. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje, čímž je řešen vztah k dodavateli tepelné energie (srov. též komentář J. Meda k § 77 energetického zákona in Zdvihal, Z., aj. *Energetický zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020). Jak bylo výše uvedeno, stavební řízení, v němž se rozhoduje o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie nástrojem k udržení zákazníků – odběratelů tepelné energie. Žalovaný v této souvislosti v souladu s judikaturou NSS správně poukázal na to, že ekonomické dopady změny vytápění pro úpadce se vymykají předmětu stavebního řízení a rozsahu námitek, které lze dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním řízení uplatnit.

43. S ohledem na výše uvedené soud neshledal ani tento žalobní bod důvodným.
44. K námitkám původního žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se nejasnosti, zda stavebníky jsou jednotliví bytoví spoluvlastníci, nebo SVJ, soud opakuje, že správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. poskytují ochranu před zásahem do veřejných subjektivních práv. Zákon (až na výjimky, o které zde nejde – srov. § 66 s. ř. s.) nepřipouští *actio popularis* ve prospěch třetích osob. Původní žalobce netvrdil, že by byl postupem správních orgánů jakkoli dotčen na svých subjektivních právech (své vlastní právní sféře). Již z tohoto důvodu nemohou být tyto žalobní námitky úspěšné. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně reagoval na odvolací námitku týkající se určení stavebníka konstatováním, že původní žalobce je oprávněn uplatňovat námitky jen v rozsahu dotýkajícím se jeho práv, s čímž se soud ztotožňuje. Žalobkyně (původní žalobce) nemohla být dotčen na svých právech tím, že správní orgány v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí označily za žadatele o stavební povolení jednotlivé bytové spoluvlastníky na místo SVJ zastoupeného týmemž zástupcem, jehož jménem byla žádost dne 31. 5. 2017 podána.
45. Pokud původní žalobce namítl, že žalovaný nereagoval na jeho vyjádření k podkladům ze dne 20. 3. 2018, je třeba konstatovat, že takové vyjádření není součástí předloženého správního spisu a žalobkyně neoznačila žádné důkazy k prokázání, že bylo vyjádření původním žalobcem podáno. Nelze tedy žalovanému vytýkat, že se jím opomněl zabývat. Ke konkrétním námitkám, s nimiž se měl žalovaný opomenout vypořádat (nedoložení oprávnění k zastupování, nedoložení souhlasu bytových spoluvlastníků s odpojením a konkrétní stavbou) soud nadto dodává, že původní žalobce ani v této souvislosti netvrdil žádné dotčení na svých právech (či právech úpadce). S takovou argumentací by se žalovaný ostatně mohl vypořádat jen tak, že by uvedl, že žalobci nepřísluší, neboť se netýká ochrany

jeho věcných práv. Tuto myšlenku žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřit dostatečně. Tento žalobní bod proto rovněž není důvodný.

46. Závěrem považuje soud za nezbytné zdůraznit, že původní žalobce byl oprávněn ve správním řízení uplatňovat pouze námitky vycházející z § 114 odst. 1 stavebního zákona. To však neznamená, že by se správní orgány neměly vypořádat i s dalšími aspekty dané věci, na které původní žalobce poukázal a které musí posuzovat *ex officio*. Taková povinnost odvolacího správního orgánu pak jednoznačně plyne z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož je odvolací správní orgán povinen posoudit soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, pouze při přezkumu správnosti rozhodnutí je zpravidla vázán odvolacími námitkami (viz rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24). Soudní ochrana poskytovaná jednotlivcům je naproti tomu vybudována striktně na principu ochrany veřejných subjektivních práv žalobce. Třebaže by některý z žalobních bodů byl důvodný, nemůže soud napadené správní rozhodnutí zrušit, jestliže tím nemohlo být zasaženo do práv žalobce. Původní žalobce (žalobkyně) v dané věci konkrétně neuvedl, jak napadené rozhodnutí zasáhlo do jeho právní sféry. Z povahy věci se může jednat toliko o zásah do věcného práva, konkrétně do práva vlastnického k součástíem topné soustavy. Z postoje původního žalobce (žalobkyně) zřetelně plyne pouze to, že napadené rozhodnutí zasáhlo do jeho ekonomické sféry, kterou ovšem nelze ztotožňovat se sférou právní. Tím, že si žalobce v soudním řízení osobuje námitky k ochraně práv SVJ a jeho členů a námitky k ochraně veřejných zájmů, k čemuž pochopitelně, jak bylo opakovaně uvedeno výše, není oprávněn, jen zvýrazňuje nedostatek vlastní aktivní věcné legitimace. I kdyby tedy bylo možné přisvědčit tvrzení žalobkyně, že správní orgány porušily § 3 správního řádu a nezabývaly se vadami, na něž původní žalobce důvodně poukázal, nebylo by možné z tohoto důvodu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nedostatečně zjištěný skutkový stav), neboť původní žalobce (žalobkyně) netvrdil, jak mu napadené rozhodnutí zasáhlo do jeho právní sféry, natož aby to prokázal. V tomto směru je třeba rozumět závěrům soudu učiněným výše ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu